

Prædiken til 2. søndag efter trinitatis

Luk. 14, 25-35

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Store skarer fulgtes med Jesus, og han vendte sig om og sagde til dem: »Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel. Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? – for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sig til at håne ham og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det! Eller hvilken konge vil drage i krig mod en anden konge uden først at have sat sig ned for at overveje, om han med ti tusind mand er stærk nok til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind? Hvis ikke, sender han udsendinge for at forhøre sig om fredsforholdene, mens den anden endnu er langt borte. Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget. Salt er en god ting; men hvis selv saltet mister sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer hverken til jord eller gødning; man smider det væk. Den, der har ører at høre med, skal høre!« Lukasevangeliet 14,25-35

Newyorkerne var i tiden lige efter terrorangrebet den 11. september 2001 fulde af omsorg for hinanden. Forfatteren Siri Hustvedt skriver: ”... men brusende kollektiv godhed kan ikke blive ved. Man vendte hver for sig tilbage til sit kritiske, sarkastiske, men også indimellem venlige og hjælpsomme jeg... til normaliteten, altså den almindelige dag-ud-dag-ind-ting, som er hvad livet også er: stress, depressioner, utroskab, familiestridigheder, neuroser, astma, mavesår, reumatisme og sure opstød.”

Omsorgen og godheden mod næsten er et under. Det er Kristusvirkeligheden udfoldet i verden. En følgen efter ham.

At følge efter Kristus kræver omvendelse. Vi er i udgangspunktet rettet indad mod os selv og vort eget. Luther sagde, at mennesket er indkroget i sig selv – uden dog at have set en teenager med en iPad. Luther talte om den daglige omvendelse. Kierkegaard skrev om indøvelse i kristendom. Kristen er noget man altid kun kan være i færd med at blive. Vi må dagligt vendes om og rettes ud, så vi kan se op og se hinanden.

At følge efter Kristus handler om at vendes

bort fra sig selv og hen mod de andre. Vi følger gerne folk på Facebook og måske har vi selv følgere. Men det er et følgeskab uden forpligtelser og vel også på mange måder selvcentreret? Vi tænker så let: ”Ja, livet lykkes, når vi rager til os.” Men Kristus er banebryderen, der udstikker en ny vej: At livet lykkes, når vi giver fra os. Kristus gik selv linen ud og gav sit liv for os. Han er banebryderen. Han er isbryderen i hvis kølvand de øvrige skibe skal følge efter. Kristeligt set skal vi ikke gå forrest, være originale og unikke. Jeg skal i virkeligheden være en biperson i mit eget liv, som Jan Lindhardt skrev og tilføjede: ”Det er heller ikke så ringe endda; der er da mange, som er glade for at få bronze ved OL.”

Der er ikke noget i vejen med at være medløber, når det er Kristus, man følger efter. Hvad kræver det så at følge efter ham? Hvem tror sine egne ører, når vi i dag hører et utilsløret hadeevangelium, som helt vender det fjerde bud på hovedet - buddet om, at du skal elske din far og din mor? Men i dag hedder det, at du skal hade din far og din mor, børn, hustru, brødre og søstre og dit eget selv.

Det er pludselig som om dem, der siger, at religion er årsag til ufred, terror og krig får ret.

Hvad er meningen med Jesu ord om at hade? Ordet skal nok ikke forstås følelsesmæssigt, lidenskabeligt. Snarere er Jesu ord om had parallelt med hans ord om at give afkald på sit eget. At hade er at give afkald. Jesus hader ved konsekvent at give afkald

på det, vi anser for at være vigtigt: Et familieliv, hus, hjem, fast arbejde, ikke engang sig selv ejer han. To verdener tørner sammen, hans og vores, hans som består i at give afkald, vores som går ud på at eje.

Det menneske, der lærer at give afkald ved noget om at tage imod. I alle livets nøglesituationer er vi modtagere. Vi får givet livet i fødslen, udefra kommer mennesker til os med deres varme, vi tager imod søvnen og sådan kunne vi egl. blive ved. Paulus siger: ”Hvad har du, som du ikke har fået givet?” I dag udlægger Jesus buddet: ”Du må ikke have andre guder end mig.” Han zoomer ind på, hvad der kan stille sig hindrende mellem os og et liv i efterfølgelse, i kærlighed til Gud og næsten. Han skærer ind til benet og stiller os spørgsmålet: Er din identitet bestemt af dine familieforhold og relationer eller af, at du er Jesu discipel? Fra på Jesu tid at være et social sikkerhedsnetværk er familien i dag blevet et projekt, en dom og målestok for et vellykket liv. Moderne familierelationer er trængte. Derfor kan der være en befrielse i Jesu radikale ord. Mit værd, mit gudsforhold, afgøres ikke af familierelationerne.

Du må ikke have andre guder end mig. Menneskelige relationer overbelastes, hvis vi glemmer det bud. Det er ikke vore ægtefællers, børns eller forældres opgave at gøre os lykkelige. Alkærlig er noget Gud er og ikke noget vi kan kræve af vore nærmeste. Den lykkelige storfamilie, hvor flere generationer bor i glad harmoni og taler dejligt sammen under samme tag, er for mange en drøm, der ikke er mulig i virkelighedens

verden. Der er lavet undersøgelser, der viser, at vi slapper mere af, når vi er på arbejde, end derhjemme. For mange er familiens skød ikke et fredeligt sted at være. Det er her vi allerhelst vil have succes med ”stærke, kreative selvhjulpne børn” og det er her vi afsiger de allerhårdeste domme over os selv og over hinanden som ”en dårlig mor”, ”en fraværende far”, ”et kærlighedsløst ægteskab.”

Her inden sommerferien sætter ind kan der være en stor befrielse i at høre, at det ikke er projekt ”den gode kærlige og velfungerende familie”, som vi skal dømmes på, men vores forhold til ham, der har sat sit korsmærke på os i dåben.

Jeg skal elske far, mor og søskende – ikke fordi de er mit livsgrundlag, men fordi de er mine nærmeste næster. Det er ikke nemt – men det er der heller ingen, der har lovet os, at det skulle være.

Tabet er, at mine egne kærlighedsfulde relationer ikke er det absolutte grundlag for min identitet. Og det kan være skræmmende, for hvem er jeg så og hvad skal jeg så med mit liv? Befrielsen er, at Gud ved hvem jeg er og hvad meningen er. At jeg hører til hos ham. Vi kan ikke leve af andre mennesker og vi kan ikke leve af os selv. Vores liv skal finde en dybere kilde. Vi er først og fremmest Guds børn, ingen anden underlagt end ham. De, der fulgte efter Kristus blev drevet af noget, der var større end dem selv. Han opfyldte den længsel, vi aldrig kan forlange eller få af et andet menneske: Den kompromisløse omkransning af tryghed og varme, så al uro, alle stive forsvarsmekanismer, al

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

halvhjertethed overvindes. Så vi er og livet er, så alt mørke gennemlyses og opløses. Som Guds frie børn oplyses livets storhed og alvor.

Vi ser vores længsel levet i Kristus. Det liv, vi egl. er bestemt til at leve og som vi længes efter i kærlighed og sandhed. Kristus er den dybere livskilde.

Når vi vender os mod lyskilden fra Gud, hører dåbsvandets lyse rislen og spiser brød og vin i nadveren, behøver vi ikke klamre os til hinanden, som skulle vi leve af hinanden. Vi sættes fri til at leve med hinanden. Vi kan ånde frit, se det levende menneske i den anden og være til glæde for hinanden. Frie til at være hinandens gave.

Som Kristus selv formulerede det: ”Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.” Gives os som Guds frie børn, rodfæstede i hans kærlighed, hverken i liv eller død overladt til os selv, ingen andre underlagt end ham.

Amen.

Michael Krogstrup Nissen

*Provst, Amagerbro Provsti, Koordinator
provst, Københavns Stift*

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 722: Nu blomstertiden kommer

Nr. 598: O Gud, du ved og kender

**Nr. 604: Det koster mer, end man fra først
betænker**

Nr. 613: Herre, du vandrer forsoningens vej

**Nr. 334: Nadversalme: Guds kirkes grund
alene**

Nr. 633: Har hånd du lagt på Herrens plov